

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że wniosek obrońcy oskarżonego o uzasadnienie dotyczy jedynie rozstrzygnięcia o karze, Sąd kierując się dyspozycją art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania Ł. P. odpowiedzialności karnej za zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwa polegające na tym, że:

1. w dniu 08 stycznia 2019 roku w W., woj. (...) - (...), na ul. (...) podczas kontroli drogowej jako autentyczny przedłożył funkcjonariuszowi Policji, podrobiony dokument praw jazdy kat. A, B, T nr (...) nr blankietu (...), wydany dnia 4 września 2014 roku przez Starostę (...), to jest za przestępstwo z art. 270 § 1 kk,
2. w dniu 08 stycznia 2018 roku w W., woj. (...) - (...), na ul. (...) kierował samochodem m-ki V (...) nr rej. (...), po drodze publicznej, nie stosując się do decyzji Starosty (...), nr KM.5430.233.2011, z dnia 28 grudnia 2011 roku, o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii A, B, to jest za przestępstwo z art. 180a kk.

W tym miejscu należy zauważyć, że oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia zarzucił, że Ł. P. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu w dniu 08 stycznia 2018 roku. W tym zakresie zaistniał błąd, albowiem w istocie Ł. P. zarzucanego mu występku dopuścił się w dniu 08 stycznia 2019 roku, co w jednoznaczny sposób wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd przez niedopatrzenie nie zmienił jednak w tym względzie ustaleń.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, ponad wszelką wątpliwość stwierdzić należy, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

Podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych i prawnych odnośnie czynów popełnionych przez Ł. P. stanowił materiał dowodowy w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy (k. 2-4), protokołu oględzin (k. 6-7), odpisu decyzji Starosty (...) z dnia 28 grudnia 2011 roku, KM.5430.233.2011 (k. 19), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 10 listopada 2015 roku, sygn. akt II K 515/15 (k. 33). Nadto oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów (k. 14, k. 00:09:10-00:11:06 na k. 56v), co w obliczu zgromadzonego materiału dowodowego zostało uznane przez Sąd za wiarygodne i nie budzące wątpliwości.

Zgodnie z art. 270 § 1 kk, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W pierwszej kolejności rodzajowym przedmiotem ochrony jest wiarygodność dokumentu. Dobrem chronionym jest tu autentyczność dokumentu i prawdziwość jego treści. Pośrednim przedmiotem ochrony jest także pewność obrotu prawnego (Art. 270 KK red. Stefański 2019, wyd. 23/A. Herzog).

Przedmiotem przestępstwa z art. 270 § 1 kk jest dokument. Legalna definicja tego pojęcia zawarta jest w art. 115 § 14 kk. Dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne (Art. 270 KK red. Stefański 2019, wyd. 23/A. Herzog).

„Użycie za autentyczny” to przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, czyli wykorzystywanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy przerobiony dokument. Słusznie wskazuje się w doktrynie, że nie jest karalnym użyciem dokumentu okazanie np. osobie znajomej podrobionego czy przerobionego świadectwa maturalnego, aby pochwalić się zdaniem matury, czy też zachowanie młodego człowieka, który pokazuje podrobioną legitymację szkolną koledze, aby wprowadzić go w błąd co do swojego

wieku (por. Piórkowska-Flieger [w:] System, t. 8, s. 1013). Samo posiadanie sfalszowanego dokumentu nie jest jego używaniem, nastąpi ono np. z chwilą okazania go do kontroli (np. okazanie Policji fałszywego prawa jazdy w czasie kontroli drogowej czy podrobionej legitymacji studenckiej w czasie sprawdzania biletów w autobusie). Używającym dokumentu może być ten, kto go podrobił lub przerobił. W takim stanie rzeczy obie te czynności stanowią jedno przestępstwo (Górniok [w:] Górniok i in., t. 2, s. 372).

Niewątpliwie Ł. P. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Ł. P., zatrzymany przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w W. do kontroli drogowej w dniu 08 stycznia 2019 roku, okazał dokument z uprawnieniami kat. A, B, T nr (...), nr blankietu (...). Funkcjonariusze Policji ustalili jednak, że dokument o takim numerze blankietu nie istnieje, zaś Ł. P. ma cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. A, B.

Zgodnie z art. 180a kk, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Dobrem chronionym tym przepisem jest bezpieczeństwo w komunikacji zagrożone przez niebezpiecznych prowadzących pojazd mechaniczny, w aspekcie eliminowania z ruchu osób, którym cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami (art. 180a KK red. Grześkowiak 2019, wyd. 6/Hałas).

Sprawcą przestępstwa z art. 180a kk jest osoba posiadająca uprzednio uprawnienia do kierowania pojazdami, której to uprawnienia zostały cofnięte przez właściwy organ administracji.

Przestępstwo może być popełnione umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym (Kodeks karny. Komentarz; R.A. Stefański, Komentarz do art. 180a KK)

Ł. P. decyzją Starosty (...) dnia 28 grudnia 2011 roku, nr KM.5430.233.2011 cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. A, B w związku z orzecznym przez Sąd Rejonowy w Gostyninie w wyroku z dnia 08 grudnia 2011 roku, sygn. akt II K 564/11 zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie lądowej na okres 3 lat. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem w dniu 08 stycznia 2019 roku wyczerpał również znamiona występku z art. 180a kk.

Oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się umyślnie, bowiem celowo posłużył się nieautentycznym dokumentem prawa jazdy, wiedział, że nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów. Ponadto Ł. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 10 listopada 2015 roku, sygn. akt II K 515/15 był już uprzednio skazany za czyn z art. 180a kk.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy. Należy uznać, że oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna, z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Wiedział również o karalności popełnianych przez siebie zachowań.

Sąd waząc wobec oskarżonego wymiar kary kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 kk i miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd oskarżonego Ł. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych (pkt I wyroku).

Przestępstwo z art. 270 § 1 kk zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że nie ma wystarczających przesłanek do orzekania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, bowiem cele przed nią stawiane w sposób pełny może spełnić kara

łagodniejszego rodzaju – kara grzywny. Orzeczenie kary ograniczenia wolności byłoby w ocenie Sądu niecelowe z uwagi na obowiązki zawodowe oskarżonego. W ocenie Sądu kara grzywny w sposób prawidłowy spełni swoje cele - zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, oddziałując wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego, w kierunku wykształcenia w nim krytycznej postawy do własnego czynu - jak i w zakresie prewencji ogólnej, działając odstraszająco na potencjalnych sprawców tego typu przestępstw.

Określając wymiar kary grzywny Sąd kierował się zasadą, iż wykładnikiem surowości kary grzywny jest ilość, a nie wysokość stawek dziennych tej kary (wyrok SN z 16.04.2015 r., V KK 407/14, LEX nr 1683375). Sąd podziela przedstawiony w powołanym orzeczeniu pogląd, iż określenie przez sąd wysokości stawki dziennej grzywny nie jest czynnością mającą na celu realizowanie bezpośrednio funkcji penalnej, lecz zmierza do ustalenia realnej dolegliwości fiskalnej tej kary dla indywidualnego sprawcy, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33 § 3 k.k.

Ustalając oskarżonemu wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, stosownie do treści art. 33 § 3 kk, jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Ł. P. osiąga dochód w wysokości 1.600 zł. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Orzeczone kara grzywny zdaniem Sądu mieści się zatem w możliwościach majątkowych oskarżonego.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd miał na uwadze nie tylko znamiona strony podmiotowej czynu oskarżonego, ale przede wszystkim rodzaj dobra prawnego, w które godził.

Za okoliczność łagodzącą należy uznać przyznanie się do winy i okazanie skruchy. W ocenie Sądu nie należy jednak przeceniać przyznania się do winy oskarżonego, bowiem jego wina była bezsprzeczna. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt uprzedniej karalności.

Sąd oskarżonego Ł. P. uznał również za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia, to jest występku z art. 180a kk i za to na podstawie art. 180a kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych (pkt II wyroku).

Przestępstwo z art. 180a kk zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, również że i w tym przypadku nie ma wystarczających przesłanek do orzekania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, bowiem cele przed nią stawiane w sposób pełny może spełnić kara łagodniejszego rodzaju – kara grzywny. W ocenie Sądu kara grzywny w sposób prawidłowy spełni swoje cele - zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, oddziałując wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego, w kierunku wykształcenia w nim krytycznej postawy do własnego czynu - jak i w zakresie prewencji ogólnej, działając odstraszająco na potencjalnych sprawców tego typu przestępstw. Okoliczności, które Sąd miał na uwadze przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny zostały wskazane powyżej.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze znaczny stopień winy Ł. P.. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez Ł. P. jest znaczny. W zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego występku podstawowe znacznie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył. Pierwszoplanowym, zgodnym z rodzajowym, jest bezpieczeństwo w komunikacji, dalszym zaś – szeroko rozumiany porządek publiczny i działalność organów państwa. Oskarżony, świadomy tego, że ma cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B, w dniu 08 stycznia 2019 roku kierował samochodem. Cofnięcie uprawnień było skutkiem orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie lądowej przez Sąd Rejonowy w Gostyninie w wyroku z dnia 08 grudnia 2011 roku, w sprawie II K 564/11. Oskarżony swoim postępowaniem wykazał lekceważący stosunek do

wymiaru sprawiedliwości. Przepięczna przeszłość oskarżonego świadczy o braku w jego postawie poszanowania dla porządku prawnego.

Za okoliczność łagodzącą należy uznać przyznanie się do winy i okazanie skruchy. W ocenie Sądu nie należy jednak przeceniać przyznania się do winy oskarżonego, bowiem jego wina była bezsprzeczna. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt uprzedniej karalności.

Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 33 § 3 kk połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone w pkt. 1 i 2 i orzekł wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych (pkt III wyroku).

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny. Określając wobec Ł. P. wymiar kary łącznej grzywny na 80 stawek dziennych, a więc przy zastosowaniu zasady asperacji, Sąd miał na względzie nie tylko prewencyjne dyrektywy jej wymiaru, ale także związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący pomiędzy czynami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji. Należy zwrócić uwagę, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego zachodził bliski związek czasowy i miejscowy, jednak czyny oskarżonego skierowane były przeciwko innym dobrom prawnym. Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Ł. P. jest osobą, która nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań, w tym po raz kolejny dopuściła się popełnienia przestępstwa z art. 180a kk. Uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały Sądowi przy wymierzaniu poszczególnych kar jednostkowych. Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec Ł. P. zasady asperacji powinna być wymierzona kara łączna grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych grzywny. W ocenie jest ona też adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uzmysławiająca oskarżonemu naganność oraz niedopuszczalność podobnych zachowań.

Art. 86 § 2 kk stanowi zaś, że wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 kk; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. W ocenie Sądu ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych nie przekracza możliwości majątkowych oskarżonego.

Bezsprzecznie w niniejszej sprawie nie mogła znaleźć zastosowania instytucja określona w art. 66 kk. W myśl art. 66 § 1 kk, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W niniejszej sprawie nie została spełniona podstawowa przesłanka warunkowego umorzenia postępowania, tj. niekaralność za przestępstwo umyślne. Ł. P. bowiem za czyn z art. 180a kk został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 10 listopada 2015 roku, sygn. akt II K 515/15. Wobec tego, nawet w razie spełnienia innych przesłanek z art. 66 kk, oskarżony nie zasługiwałby na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku (pkt IV wyroku). Orzeczenie tego zakazu, w wypadku skazania za czyn z art. 180a kk jest obligatoryjne, zaś okres 1 roku w ocenie Sądu powinien być wystarczający dla zweryfikowania postawy skazanego.

Sąd na podstawie art. 230 § 3 kpk (a contrario) nakazał pozostawić w aktach sprawy dowody rzeczowe w postaci blankietu prawa jazdy nr (...), numer blankietu (...) wydanego na nazwisko P. Ł. opisanego szczegółowo w wykazie

dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/3/19/P na k. 16 akt sprawy i przechowywanych w kopercie na k. 5 akt sprawy (pkt V wyroku).

Mając na uwadze sytuację majątkową Ł. P., fakt, że osiąga on dochód z tytułu wykonywanej pracy, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 320 złotych opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie (pkt VI wyroku).